

คำวินิจฉัยที่ ๓๑ - ๓๒/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๔๔/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๑๐/๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ และ
มาตรา ๕๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๑
มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ หรือไม่

ศาลยุติธรรมส่งคำโต้แย้งของคู่ความ รวม ๒ คำร้อง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา
วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริง
ตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

คำร้องที่หนึ่ง (เรื่องพิจารณาที่ ๔๔/๒๕๕๑) นางจิราวรรณ ศรีวรรณะ ที่ ๑ นางคำสอน
มิตราวงค์ ที่ ๒ และนายเรืองศักดิ์ ศรีวรรณะ ที่ ๓ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย
ที่ ๑ นายฉายฉาย แซ่เจี๋ย ที่ ๒ นายก่อม วงษ์ทอง ที่ ๓ กรมที่ดิน ที่ ๔ และเจ้าพนักงานที่ดิน
จังหวัดมหาสารคาม สาขาพยัคฆภูมิพิสัย ที่ ๕ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดมหาสารคาม ในคดีแพ่ง
หมายเลขดำที่ ๖๑/๒๕๕๑ ว่า โจทก์ที่ ๑ กู้ยืมเงินและขอเบิกเงินเกินบัญชีจากธนาคารกรุงไทย จำกัด
(มหาชน) สาขาพยัคฆภูมิพิสัย โดยมีโจทก์ที่ ๒ และที่ ๓ นำทรัพย์สินจำนองเป็นประกันกับ
ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาพยัคฆภูมิพิสัย ต่อมา ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)

สาขาแพทยศาสตร์ ได้โอนบรรดาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพให้แก่จำเลยที่ ๑ ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ รวมถึงทรัพย์สินของโจทก์ทั้งสาม จำเลยที่ ๑ มีหนังสือแจ้งให้โจทก์ทั้งสามชำระหนี้ และบอกกล่าวบังคับจำนองที่ดินทั้งสองแปลงที่โจทก์ที่ ๒ และที่ ๓ นำมาจำนองเป็นประกัน จำเลยที่ ๑ ได้นำที่ดินทั้งสองแปลงออกขายให้กับบุคคลภายนอก โดยมีได้ปฏิบัติตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๗๖ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ มีเพียงหนังสือบอกกล่าวให้โจทก์ที่ ๑ ไปติดต่อกับจำเลยที่ ๑ แต่หลังจากโจทก์ที่ ๑ ติดต่อแล้ว จำเลยที่ ๑ มิได้มีการทำสัญญาปรับโครงสร้างหนี้และมีได้แจ้งการขายทอดตลาดให้ลูกหนี้ (โจทก์ทั้งสาม) ทราบ นอกจากนั้นในการขายทอดตลาดทรัพย์สินก็มีราคาต่ำกว่าราคาในท้องตลาด จำเลยที่ ๕ ได้จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนที่ดิน ทั้งที่โจทก์ที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งแก่จำเลยที่ ๕ ขอให้ระงับการเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนเกี่ยวกับที่ดินที่พิพาทแล้ว การดำเนินการของจำเลยทั้งห้าเป็นไปโดยมิชอบ และขัดต่อพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ และเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ทั้งสาม จึงขอให้เพิกถอนนิติกรรมและดำเนินการให้เป็นไปตามที่พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนด

ต่อมาโจทก์ที่ ๒ และที่ ๓ ยื่นคำร้องขอให้ส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย โดยอ้างว่า

๑) พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๔๘ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๑ เนื่องจากเป็นการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินของโจทก์

๒) พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ ขัดหรือแย้งต่อประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๓๔ และมาตรา ๒๓๕ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง เนื่องจากการบังคับจำนอง ยึด และการนำทรัพย์สินขายทอดตลาด จะต้องดำเนินการผ่านศาลยุติธรรม

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง แต่จำเลยใช้อำนาจเสร็จเด็ดขาดโดยไม่ผ่านกระบวนการของศาลยุติธรรม

๓) พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๓๕ และขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๘ วรรคสาม

ศาลจังหวัดมหาสารคามจึงส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ หรือไม่ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม หรือไม่

คำร้องที่สอง (เรื่องพิจารณาที่ ๑๐/๒๕๕๔) บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เจ้าหนี้เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายธีชวน วิตนากร และนางมณฑนาพร ขจรเกียรติกุล เป็นจำเลย ต่อศาลล้มละลายกลาง ในคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๑๑๙๒๕/๒๕๕๓ ว่า โจทก์ได้รับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์ รวมตลอดทั้งสิทธิอื่นใดเหนือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันการชำระหนี้สำหรับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้นหรือโดยการใช้มาตรการอื่นใด เพื่อประโยชน์แก่การฟื้นฟูเศรษฐกิจหรือความมั่นคงของประเทศ และให้มีอำนาจกระทำการต่าง ๆ ภายในขอบวัตถุประสงค์ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวบัญญัติให้สถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ที่มีกองทุนฟื้นฟูหน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจแห่งใดแห่งหนึ่งหรือรวมกันเป็นผู้ถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว โอนสินทรัพย์ที่จัดเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ ทั้งหมดให้แก่โจทก์ภายในเวลาที่โจทก์กำหนด

เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๔ โจทก์ทำสัญญารับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่มีจำเลยทั้งสองเป็นลูกหนี้มาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด เจ้าหนี้เดิม โดยก่อนรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ โจทก์ได้โฆษณาการรับโอนในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และในหนังสือพิมพ์รายวัน

ที่แพร่หลายเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามวันตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๘ ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว การโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพมีผลผูกพันบุคคลภายนอก ผู้รับจ้างนอ ผู้รับจํานำ ผู้ค้ำประกัน นับแต่วันที่โจทก์ออกหลักฐานการรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพแล้ว โจทก์ได้มีหนังสือแจ้งให้จำเลยทั้งสองเสนอแผนปรับโครงสร้างหนี้หลายครั้ง จำเลยทั้งสองได้รับหนังสือบอกกล่าวแล้ว แต่เพิกเฉย ไม่ติดต่อเสนอแผนปรับโครงสร้างหนี้ต่อโจทก์แต่อย่างใด พฤติการณ์ของจำเลยทั้งสอง แสดงให้เห็นว่าไม่ประสงค์ที่จะทำสัญญาปรับโครงสร้างหนี้กับโจทก์ คณะกรรมการบริหารของโจทก์ จึงมีมติให้ดำเนินการกับจำเลยทั้งสองตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ ซึ่งให้อำนาจโจทก์ดำเนินการยื่นคำร้องเพื่อให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสอง เด็ดขาดเพื่อให้การแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพเสร็จไปโดยเร็ว

จำเลยที่ ๑ ยื่นคำให้การคดีล้มละลาย ปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์

จำเลยที่ ๒ ยื่นคำให้การว่าเป็นผู้ค้ำประกันของจำเลยที่ ๑ เฉพาะมูลหนี้ตามสัญญาเงินกู้ ไม่ได้ค้ำประกันหนี้มูลหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี และโจทก์บังคับคดีเอากับทรัพย์จํานองชำระหนี้จนครบถ้วนแล้ว และหนี้ดังกล่าวขาดอายุความ คำร้องเคลือบคลุมเนื่องจากไม่บรรยายจำนวนหนี้ในแต่ละสัญญาว่ามีจำนวนเท่าใด เริ่มเมื่อใด คิดดอกเบี้ยอัตราเท่าใด ตั้งแต่เมื่อใด หนี้ค้ำชำระในแต่ละสัญญาเท่าใดและไม่แนบหลักฐานการเดินบัญชีของหนี้แต่ละสัญญา พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ขอให้ยกคำร้อง

ต่อมาจำเลยที่ ๒ ยื่นคำร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ เนื่องจากเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำกัดสิทธิของบุคคล บัญญัติมาเพื่อใช้กับบุคคลเป็นการเจาะจง ไม่เสมอกันในกฎหมาย และเป็น การเลือกปฏิบัติ โดยโจทก์อาศัยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวยื่นฟ้องขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ ๒ เด็ดขาด โดยไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๗ ถึงมาตรา ๑๘ ทำให้จำเลยไม่มีโอกาสต่อสู้คดี

ศาลล้มละลายกลางให้ส่งคำร้องผ่านสำนักงานศาลยุติธรรมตามทางไปยังศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องทั้งสอง คำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า ตามคำร้องทั้งสอง มีประเด็นโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ หรือไม่ และ ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องทั้งสองคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย โดยให้รวมพิจารณาและมีคำวินิจฉัยไปในคราวเดียวกัน

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัย คือ พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ในประเด็นที่ว่าพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ หรือไม่ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้ว ตามคำวินิจฉัยที่ ๔ - ๒๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๔ ว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ และมาตรา ๗๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ มาตรา ๑๙๗ และมาตรา ๑๙๘ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นนี้ซ้ำอีก คงมีประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๑ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองและรับรองว่าการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และการจำกัดสิทธิและเสรีภาพจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ โดยกฎหมายดังกล่าวต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติรับรองให้บุคคลมีความเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ จะกระทำมิได้

มาตรา ๔๑ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในทรัพย์สิน ให้ความคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน โดยขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และการสืบมรดกของบุคคล

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑๐ ศาล ส่วนที่ ๑ บททั่วไป โดยมาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของศาลในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีซึ่งต้องดำเนินการให้เป็นไปโดยยุติธรรม ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

มาตรา ๑๙๘ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งศาล ซึ่งต้องตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติ การตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งหรือคดีที่มีข้อหาฐานใดฐานหนึ่งแทนศาลที่มีอยู่ตามกฎหมายสำหรับพิจารณาพิพากษาคดีนั้น จะกระทำมิได้ รวมทั้งการบัญญัติกฎหมายให้มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาลหรือวิธีพิจารณาเพื่อใช้แก่คดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ จะกระทำมิได้

สำหรับพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีเจตนารมณ์เพื่อแก้ไขปัญหาการค้างชำระหนี้ของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนที่เป็นสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนมาบริหารตามวิธีการที่กฎหมายกำหนด และให้ลูกหนี้ซึ่งรับโอนมาอยู่ในฐานะที่สามารถชำระหนี้ที่ค้างชำระได้ และสามารถดำเนินกิจการของตนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หมดสิ้นลงหรือเหลือน้อยที่สุด และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สถาบันการเงินจนไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ซึ่งเป็นการสร้างเสถียรภาพให้แก่ระบบเศรษฐกิจและสถาบันการเงิน พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีบทบัญญัติกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ โดยให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมีอำนาจบังคับจำหน่าย บังคับจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันที่ บสท. ได้รับโอนมาจากสถาบันการเงินที่เป็นเจ้าหนี้เดิมมาบริหารเพื่อบังคับชำระหนี้ โดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีแพ่งต่อศาลยุติธรรม ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถชำระหนี้ได้โดยเร็ว

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๔ ว่าด้วยการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ โดยมาตรา ๕๓ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพหรือหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ซึ่ง บสท. รับโอนมา โดยให้ บสท. มีอำนาจปรับโครงสร้างหนี้ ปรับโครงสร้างกิจการ จำหน่ายทรัพย์สินของลูกหนี้ หรือจำหน่ายหนี้สูญ ในการดำเนินการของ บสท. มิให้นำบทบัญญัติบางมาตราของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ และพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับ

ส่วนมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ เป็นบทบัญญัติในส่วนที่ ๑ ว่าด้วยการปรับโครงสร้างหนี้ โดยมาตรา ๕๗ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดวัตถุประสงค์และอำนาจของ บสท. ในการปรับโครงสร้างหนี้ เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ โดยการแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพให้เสร็จโดยเร็ว เพื่อให้ลูกหนี้ที่สุจริตอยู่ในฐานะที่จะชำระหนี้ได้ภายในเวลาที่กำหนด และเพื่อให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการเดิมหรือเริ่มกิจการใหม่ได้ต่อไป และมาตรา ๕๘ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการปรับโครงสร้างหนี้ โดยกำหนดไว้หลายกรณี คือ (๑) กรณีลูกหนี้และผู้ค้ำประกันให้ความร่วมมือในการปรับโครงสร้างหนี้ ให้ลูกหนี้และผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ (๒) กรณีลูกหนี้ได้ให้หลักประกันอื่นตามสมควร ให้ถือว่าผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากหนี้ที่ค้างชำระอยู่ และในกรณีที่ลูกหนี้ได้รับการผ่อนระยะเวลา

การชำระหนี้ บสท. อาจโอนหรือมอบหมายให้บุคคลอื่นรับชำระหนี้ส่วนที่ค้างอยู่ต่อไปได้ (๓) ในกรณี
ที่ลูกหนี้ได้ชำระหนี้แต่เพียงบางส่วน และลูกหนี้ไม่มีทรัพย์สินอื่นใดที่จะนำมาชำระหนี้ได้อีก หากผู้ค้ำประกัน
ได้ยอมตนชำระหนี้ส่วนที่เหลือไม่น้อยกว่าสองในสาม หรือในจำนวนที่น้อยกว่านั้นตามที่คณะกรรมการ
บริหารกำหนด (๔) กรณีลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกันไม่ให้ความร่วมมือกับ บสท. ในการปรับโครงสร้างหนี้
หรือยกย้ายถ่ายเทหรือปิดบังซ่อนเร้นทรัพย์สินของตน ให้ บสท. มีอำนาจดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาล
เพื่อสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดหรือให้ศาลและเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วย
ล้มละลายต่อไปโดยเร็ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓
มาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ เป็นบทบัญญัติให้อำนาจ บสท. บริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ
โดยมีอำนาจในการปรับโครงสร้างหนี้เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ แก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ
ให้เป็นไปอย่างรวดเร็วเพื่อให้ลูกหนี้ที่สุจริตอยู่ในฐานะที่จะชำระหนี้ได้ภายในเวลาที่กำหนด และสามารถ
ดำเนินกิจการเดิมหรือเริ่มกิจการใหม่ได้ต่อไป โดยมีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการปรับโครงสร้างหนี้
ตามที่ บสท. กำหนด จึงเป็นมาตรการที่จำเป็นเพื่อแก้ไขปัญหาทางการเงินอันกระทบต่อเสถียรภาพ
ทางเศรษฐกิจและระบบการเงินของประเทศ ถึงแม้บทบัญญัติของพระราชกำหนดดังกล่าวจะเป็น
บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของลูกหนี้อยู่บ้าง แต่ก็เป็น การจำกัดสิทธิ
เท่าที่จำเป็นภายในขอบเขตที่รัฐธรรมนูญยอมให้กระทำได้ เพื่อแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพและ
การค้างชำระหนี้ของลูกหนี้ของสถาบันการเงินของรัฐและเอกชนที่ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจและ
สถาบันการเงินของประเทศ ทั้งมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปกับสถาบันการเงิน รวมทั้งลูกหนี้ของสถาบันการเงิน
มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง และมีใช้เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม
ต่อบุคคลหรือขัดต่อหลักความเสมอภาคอีกทั้งยังเป็นคนละกรณีกับอำนาจการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี
ของศาลยุติธรรม จึงมิได้เป็นการก้าวล่วงอำนาจตุลาการ บทบัญญัติทั้งสามมาตราดังกล่าวจึงไม่ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘
แต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหาร
สินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๑๙๗
วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๙๘

นายชัช ชลวร

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายจรูญ ภักดีธนากุล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายจรูญ อินทจาร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายเฉลิมพล เอกอรุณ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายบุญส่ง กุลบุปผา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ